

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 103/2025**

Het Hof verwerpt het beroep tot vernietiging van de wet die beoogt de arbeidsvoorwaarden van de postpakketbezorgers te verbeteren en de sociale en fiscale fraude in de sector te bestrijden

Een wet van 17 december 2023 beoogt de arbeidsvoorwaarden van de postpakketbezorgers te verbeteren en de sociale en fiscale fraude en de oneerlijke concurrentie in de sector te bestrijden. Daartoe verplicht de wet de aanbieders van pakketbezorgdiensten om een tijdsregistratiesysteem te gebruiken (1) en om aan het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (BIPT) vóór aanvang van hun activiteiten een kennisgeving te doen alsook elk semester een aantal gegevens te melden (2). Daarnaast bevat zij het verbod om in België pakketdistributiediensten aan te bieden tegen een vergoeding die lager is dan de minimumvergoeding (3) en voert zij een vermoeden in dat de aanbieders van postdiensten aansprakelijk zijn voor de naleving, door hun onderaannemers, van de verplichtingen die de wet bevat (4). Drie beroepsverenigingen in de sector stellen tegen die wet een beroep tot vernietiging in.

Het Hof oordeelt dat de maatregelen die de wet invoert verenigbaar zijn met het recht van de Europese Unie, zonder dat het nodig is om daarover prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het Hof oordeelt daarnaast dat de bestreden wet eveneens verenigbaar is met het strafrechtelijk wettigheidsbeginsel, het vermoeden van onschuld en het beginsel van de persoonlijke strafrechtelijke aansprakelijkheid. Het Hof verwerpt bijgevolg het vernietigingsberoep.

1. Context van de zaak

De wet van 17 december 2023 « houdende diverse bepalingen met het oog op het verbeteren van de werkomstandigheden van de postpakketbezorgers » (hierna : de wet van 17 december 2023) beoogt de arbeidsvoorwaarden van de postpakketbezorgers te verbeteren en de sociale en fiscale fraude en de oneerlijke concurrentie in de sector van de pakjesdiensten te bestrijden. Daartoe voert de wet een aantal maatregelen in. Ten eerste zijn de aanbieders van pakketbezorgdiensten verplicht om een tijdregistratiesysteem te gebruiken, waarmee de « pakketdistributietijd » wordt geregistreerd van alle bezorgers die voor hun rekening in België pakketten bezorgen (1). Ten tweede moeten de aanbieders van postdiensten aan het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie (BIPT) vóór de aanvang van hun activiteiten een kennisgeving indienen en elk semester een aantal gegevens melden (2). Ten derde voert de wet een verbod in om in België pakketdistributiediensten aan te bieden, te verrichten of te laten verrichten, tegen een vergoeding die lager is dan de minimumvergoeding (3). Ten slotte voert zij een vermoeden in dat de aanbieders van postdiensten aansprakelijk zijn voor de naleving, door hun onderaannemers en de personen die voor hun rekening handelen, van de verplichtingen die de wet bevat (4).

Drie beroepsverenigingen in de sector van het goederen- en pakjesvervoer en de logistieke dienstverlening stellen tegen die wet een beroep tot vernietiging in.

2. Onderzoek door het Hof

2.1. De verplichting tot tijdsregistratie (B.7 – B.14)

De verzoekende partijen voeren aan dat de verplichting tot tijdsregistratie strijdig is met het Europees recht, waaronder het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging.

De verplichte tijdregistratie streeft volgens het Hof legitieme doelstellingen na, namelijk het bestrijden van zwartwerk en sociale fraude en het verbeteren van de werkomstandigheden van de pakketbezorgers. De verplichte tijdregistratie is daartoe noodzakelijk, aangezien zij de pakketbezorger en de overheid op een objectieve, betrouwbare en toegankelijke wijze in staat stelt om te controleren of de beperkingen van de pakketdistributietijd worden nageleefd.

Het Hof oordeelt daarnaast dat de verplichte tijdsregistratie geen onevenredige last legt op de aanbieders van pakketdistributiediensten. Ten eerste zijn de gegevens die moeten worden ingevoerd beperkt. Bovendien geldt er een vrijstelling voor voertuigen die verplicht zijn om de rij- en rusttijden te registreren door middel van een tachograaf.

Het Hof verwerpt bijgevolg de kritiek van de verzoekende partijen.

2.2. De kennisgevings- en rapportageverplichtingen (B.15 – B.27)

De verzoekende partijen voeren aan dat de verplichting voor de aanbieders van postdiensten om aan het BIPT vóór de aanvang van hun activiteiten een kennisgeving in te dienen en elk semester een aantal gegevens te melden strijdig is met het Europees recht, waaronder het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging.

Volgens het Hof streven die verplichtingen legitieme doelstellingen na, namelijk het verhogen van de transparantie in de sector van de pakketbezorging te verhogen en het bijdragen tot een betere controle van de naleving van de nieuwe wettelijke verplichtingen door de aanbieders van pakketdistributiediensten. Die verplichtingen zijn ook noodzakelijk, aangezien de wetgever moeilijkheden had vastgesteld bij de controle op de naleving van de sociale en belastingwetgeving.

De kennisgevings- en rapportageverplichtingen hebben geen onevenredige gevolgen, gelet op het beperkt karakter van de gegevens die moeten worden meegedeeld.

Het Hof verwerpt bijgevolg de kritiek van de verzoekende partijen.

2.3. De minimumvergoeding (B.28 – B.40)

De verzoekende partijen voeren aan dat het verbod om in België pakketdistributiediensten aan te bieden, te verrichten of te laten verrichten, tegen een vergoeding die lager is dan de minimumvergoeding, strijdig is met het Europees recht, waaronder het vrij verkeer van diensten en de vrijheid van vestiging.

Het Hof stelt vast dat de verplichte minimumvergoeding specifiek een antwoord biedt op de door de wetgever vastgestelde praktijk waarbij onderaannemers, als gevolg van de hevige concurrentie in de sector, de lagere tarieven die zij ten aanzien van hun opdrachtgevers moeten hanteren,

doorrekenen in de lonen of de vergoedingen van de pakketbezorgers die door deze onderaannemers worden tewerkgesteld of die daarvoor als zelfstandige werken. Die verplichting streeft derhalve een legitieme doelstelling na en zij is noodzakelijk om die doelstelling te bereiken.

De verplichting tot betaling van de minimumvergoeding heeft geen onevenredige gevolgen, aangezien, onder meer, de elementen die de minimumvergoeding minstens moet omvatten beperkt zijn tot de elementen die relevant zijn voor de sector van de pakketbezorgingsdiensten.

Het Hof verwerpt bijgevolg de kritiek van de verzoekende partijen.

2.4. Het vermoeden van aansprakelijkheid (B.45.1 – B.54)

De verzoekende partijen voeren aan dat het vermoeden van aansprakelijkheid dat van toepassing is op de aanbieders van postdiensten strijdig is met het strafrechtelijk wettigheidsbeginsel, het vermoeden van onschuld en het beginsel van de persoonlijke strafrechtelijke aansprakelijkheid.

Het bestreden vermoeden houdt in dat elke inbreuk op de zogenaamde « essentiële eisen », waaronder de verplichtingen die bij de wet van 17 december 2023 worden ingevoerd, door zijn rechtstreekse onderaannemer, vermoed wordt aan de betrokken aanbieder van postdiensten te kunnen worden toegeschreven, voor zover de inbreuk wordt begaan in het kader van de uitvoering van postdiensten voor rekening van deze aanbieder van postdiensten.

Volgens het Hof is het niet zonder redelijke verantwoording dat de wetgever de aanbieders van postdiensten wenste te responsabiliseren, door hen ertoe aan te zetten zich ervan te vergewissen dat de onderaannemer waarop zij een beroep doen de essentiële eisen naleeft. Bovendien kan de aanbieder van postdiensten het vermoeden weerleggen door aan te tonen dat hij toezicht heeft uitgeoefend op de naleving van de essentiële eisen door zijn rechtstreekse onderaannemer. Wat die toezichtsplicht betreft, preciseert het Hof dat die verplichting zo moet worden geïnterpreteerd dat de aanbieder van postdiensten de onderaannemer moet controleren op een wijze die overeenstemt met de algemene zorgvuldigheidsplicht, met een controle die wordt verwacht van een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon die zich in dezelfde omstandigheden bevindt. Er wordt dus niet van hem verwacht dat hij de werknemers van de onderaannemer op een systematische en dagelijkse wijze controleert.

Onder dat voorbehoud, verwerpt het Hof de kritiek van de verzoekende partijen.

3. Besluit

Onder voorbehoud van de in 2.4 vermelde interpretatie, verwerpt het Hof het beroep tot vernietiging.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidsverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel “media” van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21 | [Thomas Leys](#) | 02/500.12.60

Volg het Hof via [LinkedIn](#)